

Szeretettel köszöntök minden érdeklődő szülőt!

A gyermekünk iskolába lépése mindig egy különleges, felelősségteljes pillanat. Sok aggodalom, kérdés merül fel az emberben és szeretne mindent egy varázsütéssel elrendezni.

Tudom, mert nekem is három gyermekem van, akikkel mindezt végigéltük.

Csak a harmadiknál vettem észre, hogy milyen csodálatos ajándék ez a helyzet, mert ez azt jelenti, hogy van még kisgyerek a háznál. A két nagy addigra már kifestővé vált, egészen más kérdésekkel. Tehát, mi így négyen vizitáltuk a tanító néniket.

Ki legyen az, aki az elkövetkező négy évben, talán többet lesz a kicsivel, mint én, az anyukája?

Találtunk, és választottunk.

Olyat, aki akkor is szerette, ha még januárban sem tudta bekötni a cipőjét!

Aki megfogta a kezét és vele rajzolja azt a kackiás „H” betűt!

Aki, akkor is következetes volt, amikor már Apa is feladta!

Aki segített gyorsan bepakolni a táskába, különben lekésték volna a tesóval a buszt!

Aki szigorúan betartatta vele a szabályokat, de a többiekkel is.

Aki örült neki reggel, még amikor harmadszorra is késve, de megérkezett!

Nekünk ilyen tanító nénik jutottak. Tőlük, szülőként sokat tanultam életszerű pedagógiából.

Tanulmányaim, óvónői tapasztalatom mind formáltak, segítettek abban, hogy értsem és elfogadjam az elem sodródó gyerekeket és az őket támogató szülőket.

Pedagógus éveim teltek. Sok gyerek nyílt ki, tanult meg írni, olvasni, számolni, figyelni.

Igen, résen kell lenni, mert bármikor játszhatunk: matekon lehet, hogy táncolunk; olvasáson nyelvtornázunk, nyelvtanon pedig labdázunk. Na és a „bölcshagyó”, amit nem bokorról lehet szedni, de még negyedikben is muszáj teremnie.

Lassan megtanulnak a gyerekek közösségben élni, egy nagy-nagy családban, ahol mindenkinek dolga van, mindenki valamiért kell.

Kell a jó szíve miatt, kell a humora, a sebkötözős tudománya, a focitudása miatt, szükség van az okosságára, a szekrény megszerelő két kezére, az óvatosságára, a bátorságára. Ki, ha nem ő intézi el, rajzolja meg...

Ezt, hogy lehet elérni?

Sokat kell nevetni, és olykor nagyon csendben lenni, csak figyelni a másikat. Gyakran „nem tanuló” feladatot végezni. Együtt biciklizni, rollerezni, „ottalvóbulizni”, hétfőnként reggeli-körben beszélgetni, énekelni, meglepetéseket varázsolni. Iskolában szülinapozni, néha versenyekre járni. Évente lámpást készíteni, majd sötétben az apukák bográcsosából jót enni.

Ez könnyűnek tűnik, de nem az. Sem gyerekeknek, sem pedagógusnak, sem a szülőknek.

Egy dolgot feltételez:

Bizalmon alapuló, jó szándékú munka-kapcsolatot

Anyu- Apu és a Tanító nénik között.

A gyerekért!

Kedves Szülők, én mindenkit biztatok:

Meg fogja találni a gyermekéhez legjobban illő tanítót!

Egészen biztos.

Mert, ezt egy szülő megérzi!

